

1. aby byly dodrženy ony pozitivní předpisy stav. řádu o konstrukci stavby, jichž nešetření by mohlo ve spojitosti s účinky dolování býti příčinou poškození stavby, a

2. aby, jde-li o pozemek v dosahu účinků dolování v mezích jeho měr dolových, bylo k této okolnosti při zjišťování stability staveniště přihlíženo.

Právo toto je však omezeno jen na majitele měr dolových, v jejichž mezích se stavba projektuje. Ustanovení § 106 ob. hor. zákona, z něhož soud řečené právo majitele hor vyvodil, nedává vzhledem ke svému textování (slova: innerhalb eines Grubenfeldes) možnost rozšířit právo toto i na majitele měr sousedních, v jejichž mezích stavba projektována není. Z toho plyne, že jedna ze st-lék, t. j. Báňská a hutní společnost, v jejichž měřích předmětná stavba nesporně projektována není, není účastna zmíněného práva, jež majiteli měr dolových lze v řízení stavebním přiznati. Stížnost této st-lky nelze tedy uznati přípustnou.

Jinak má se věc v příčině druhé st-lky, t. j. závodů Larisch-Mönnichových. Na tuto st-lku úplně dopadá zásada vyslovená v cit. nálezu Boh. A 5832/26. Námitku této st-lky, že předmětná stavba se přičí přesným dispozicím regulačního plánu, bylo by tedy ve stavebním řízení konsensním uznati zásadně za přípustnou. Leč podle koncentrační zásady, konsensní řízení stavební ovládající, jež i ve slez. stav. řádě, a to v § 23, jest uzákoněna, jsou prekludovány všechny námitky proti projektované stavbě, jež podle předpisu § 23 nebyly vzneseny v č. a s. Námitka ve stížnosti soudní uplatněná, že projektovaná stavba se přičí dispozicím platného regulačního plánu, nebyla však podle stavu spisů správních ani při komisi stavební ani v další 3denní lhůtě zákonem vyhrazené vznesena. Při komisi stavební bylo sice se strany této st-lky protestováno proti povolení podkrovních místností, ale jen z toho důvodu, že v dotčeném území se dosud povolovaly a zřizovaly **toliko** stavby jednopatrové. Než tato námitka má nejen jinou formulaci, nýbrž i zcela jiný obsah a smysl než námitka, že zřízení podkrovních místností se přičí dispozicím regulačního plánu. Za této situace jeví se námitka tato jak v opravném řízení správním, tak zejména ve stížnosti soudní jako nepřípustná novota. Slušelo ji tedy podle § 5 zákona o ss odmítnouti.

Č. 12.758.

Řízení správní. — Řízení před nss. — Zdravotnictví: Z dozorčího aktu zem. úřadu v Brně týkajícího se veřejné nemocnice ve Šternberku lze se odvolati k ministerstvu.

(Nález z 4. února 1937 č. 16.200/33.)

Věc: Město Šternberk proti rozh. zem. úřadu v Brně z 10. dubna 1933 o přijetí topiče veřejné nemocnice.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím adresovaným městské radě v Šternberku vyslovil zem. úřad v Brně, že nemůže se stanoviska dozoru nad veřejnou nemocnicí ve Šternberku souhlasiti s přijetím topiče Josefa K., jelikož jmenovaný zaměstnanec byl ve službách okr. úřadu a tam se neosvědčil.

Proti tomuto rozhodnutí podala obec Šternberk, jakožto správce městské veřejné nemocnice, stížnost k nss popírajíc, že by žal. úřadu vůbec příslušelo dozorčí právo ve věci ustanovení nemocničního topiče, resp. že by důvod žal. úřadem uvedený spadal do rámce tohoto dozorčího práva. Popírá tedy stížnost kompetenci žal. úřadu k dozorčímu zákroku ve sporné relaci vůbec, resp. v té formě, jakou žal. úřad zvolil.

Maje tyto námitky posouditi, musil nss přihlédnouti nejprve k tomu, zda jde o otázky, které jsou v pořadu stolic správních s konečnou platností vyřízeny, neboť nss podle § 5 svého zákona může rozhodovati teprve tehdy, když věc byla v pořadu administrativním vyřízena. Po této stránce nss uvážil:

V daném případě jde o akt vydaný zem. úřadem v Brně v jediné stolici, a to výslovně ve funkci dozorčího úřadu nad veřejnou nemocnicí. Podle čl. 8 org. zákona č. 125/1927 Sb. lze se však z rozhodnutí (opatření a nálezů) zem. úřadu, rozhoduje-li sám v své stolici, odvolati k příslušnému ministerstvu, pokud opravný prostředek není vyloučen. Otázky vyvolané prvostupňovým rozhodnutím zem. úřadu nejsou tedy s hlediska § 5 zákona o ss vyřízeny, dokud o nich nerozhodne příslušné ministerstvo, pokud ovšem opravný prostředek není výslovně vyloučen. Takovouto otázkou jest i popíraná kompetence zem. úřadu. Nutno tedy pátrati, zda při aktech toho druhu, jaký vydal v jediné stolici zem. úřad — ať již kompetentně nebo nekompetentně — je výslovnou normou vyloučen další opravný prostředek.

Jak byl řečeno, prezentuje se nař. rozhodnutí jakožto akt dozoru nad veřejnou nemocnicí na Moravě. Všeobecné právní normy o této materii není, jak již vyslovil nss v nálezu Boh. A 9968/1932. Nutno tedy otázku, zda by v této relaci zásadně mohl zem. úřad vystupovati jako jediná stolice, řešiti podle individuální právní situace, vzniknuvší tak zvaným zveřejněním městské nemocnice v Šternberku. Po této stránce neshledal však nss ani ve vyhlášce č. 17/1913 z. z. mor. ani ve výnosu min. vnitra z 15. dubna 1913 č. 1387/S, jež se týkají zveřejnění nemocnice ve Šternberku, výslovného ustanovení o tom, že by ve věcech státního dozoru nad nemocnicí ve Šternberku měl vystupovati zem. úřad jako jediná stolice. Takového ustanovení neshledal nss ani ve výnosu min. vnitra ze 4. prosince 1856 č. 26.641, jenž by tu ovšem podle svrchu cit. judikátu mohl přicházeti v úvahu jen jako součást zveřejňovacího aktu; tento výnos nebyl totiž na Moravě jakožto norma vyhlášen a okolnost, na niž upozorňuje odvodní spis, že výnos ten je v určitém směru součástí zákona č. 58/1869 ř. z., neznamená, že by tím stal se onen výnos normou, nýbrž plyne z ní nanejvíc toliko, že určitá jeho část platí nadále jako recipovaná součást zákona. Konečně ani v říšském zdravotním zákoně č. 68/1870 ř. z., jenž by tu mohl zásadně přijíti v úvahu, ani snad v předpisech obec. zřízení moravského, pokud

by vůbec na daný případ dopadaly, neshledal nss předpisu o tom, že by v dnešní relaci byl zem. úřad j e d i n o u dozorčí stolicí. Není možné ani všeobecného předpisu, jenž by snad proti dozorčím aktům vůbec vylučoval opravný prostředek (Boh. A 10.038/32).

Platila by tedy i v oboru dozorčích aktů zem. úřadu nad veřejnou nemocnicí ve Šternberku obecná zásada čl. 8 org. zákona, že přísluší proti nim (ovšem za předpokladu legitimované strany) opravný prostředek k příslušnému ministerstvu. Jestliže tedy žal. úřad individualisoval svůj výměr jako akt dozoru nad veřejnou nemocnicí ve Šternberku, nemohlo jíti o akt poslední stolice správní, a sporné otázky, rozvřené vydáním tohoto aktu, zejména sama otázka kompetence žal. úřadu k aktu tohoto druhu, nejsou dosud cestou správní konečně vyřízeny. Bránil by tedy předpis § 5 zákona o ss, aby se nss stížností podanou proti takovému aktu vůbec zabýval. Poněvadž však k podání této nepřijatelné stížnosti byla stěžující si obec svedena tím, že žal. úřad, který není úřadem ústředním, přes výslovný předpis § 68 správ. řádu nevydal poučení o opravných prostředcích, bylo nutno, aby stěžující si obec neutrpěla újmy (§ 71 odst. 2 správ. řádu), nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.759.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Úsudek, je-li úplatné zcizení obecní nemovitosti pro obec výhodné či nikoli, jest úsudkem složitým; zjištění prodejní hodnoty této nemovitosti tvoří jen jednu složku jeho. Toto zjištění prodejní hodnoty dlužno provést znaleckým odhadem, nikoli výsledkem svědků. Konečný, úhrnný úsudek o výhodnosti zcizení není však již předmětem řízení průvodního, nýbrž věci hodnotného usuzování úřadu samého. — II. * V řízení správním není znalec při odhadu pozemků vázán předpisy odhadního řádu, vydaného vlád. nař. č. 100/1933 Sb.; přece však je povinen přihlížeti k prodejním cenám, dosaženým během poslední doby v obci za nemovitosti, u nichž byly dány obdobné podmínky. — III. * Proti usnesení, jímž byly zamítnuty námítky vytýkající podjatost znalce, není samostatného odvolání (§ 74/3 spr. ř.). Podá-li strana přesto takovéto odvolání, není úřad povinen sečkat s prováděním znaleckého důkazu až do vyřízení odvolání toho. — IV. * V řízení, vyvolaném odvoláním poplatníka proti usnesení obecního zastupitelstva rázu hospodářského, je přípustno uložiti poplatníku za podmínek § 127 odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. náklady řízení toho.

(Nález z 4. února 1937 č. 14.756/36.)

Věc: JUDr. Karel B. v Německém Brodě proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. srpna 1934 o prodeji, resp. směně obec. nemovitého majetku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Na návrh městské rady a se souhlasem obec. fin. komise usneslo se městské zastupitelstvo v Německém Brodě ve schůzi